

Iz življenja in sveta

Pepsin proti želodčnim oteklina in raku

Nova zdravilna metoda dunajskega profesorja dr. Glaessnerja. Trajni uspehi pri bolnikih. — Tek se zboljša, telesna teža popravi. — Na sledi novega hormona.

Predstojnik oddelka za notranje bolezni v dunajski Rainerjevi bolnici prof. dr. Glaessner je pred nekaj leti odkril, da učinkuje vbrizgavanje slane pepsina na rane v želodcu pri glodalcih izredno blago in tolažilno. Živali, ki so imele v želodcu otekle, so po nekaj časa trajajočih vbrizgavanjih popolnoma ozdravele. Regeneracija je nastopila tem hitrejša, čim bolj je zdravnik vbrizgaval pepsin pod kožo.

Videč, da se je eksperiment obnesel na živalih, je primarij začel delati poskuse še na ljudeh, in sicer najprej na sebi. Prišel je do sklepa, da vpliva pepsin ugodno tudi na človeške organe. Kadar je profesor dobil bolnike, ki so bolevani na ranah in oteklinah v želodcu, jim je, z njihovim privoljenjem kajpak, vbrizgaval pepsin in je vselej dosegel izborne učinke. Tekom par let je s pomočjo pepsina ozdravelo nad sto bolnikov. Povprečno kaže diagram, da se dobro popravi po uporabi pepsina vsaj 50 odst. bolnikov, pri ostalih pa je mogoče govoriti vsaj o delnem izboljšanju. Že po prvih vbrizgih se pokažejo ugodne posledice: pacienti dobi dober tek, je v veseljem in se zredi, otekle uplahnejo, bolečine izginejo.

Zdravilna metoda dr. Glaessnerja gre tako daleč, da se poslužuje vbrizgavanja pepsina celo v primerih, kjer so že izključene operacije. V mnogih takih primerih je dosegel zdravnik zavidanja vredne uspehe. Röntgenova slika sicer ni pokazala pri bolnikih izprememb v notranjosti želodca, vendar se je subjektivni počutek obrnil na bolje. Pacienti, ki so bili že na smrtni postelji, so se popravili in so živeli še eno do dve leti.

Zanimivejša kakor to pa je ugotovitev, da vpliva pepsin tudi na izvenželodčna obolenja rakavega značaja. Prof. Glaessner smatra, da je mogoče prišel na sled novemu hormonu, katerega izločajo želodčne sluznice in učin-

kuje podobno kakor inzulin trebušne slinavke. Čeprav ni raziskovanja dunajskega primarija še zaključena, vendar se odpirajo zdravniški vidi z izsledki prof. Glaessnerja nove perspektive. Vsekakor pa je zanimivo, da vsebuje ekstrakt želodčnih sluznic neko tvarino, ki se bo dala najbrže z velikim pridom uporabljati za lečenje ne samo želodčne rakovine.

Gdč. Suzana Simonnetova

bolničarka v Parizu, je bila po nemškem poslaniku odlikovana s častno kolajno nemškega Rdečega križa, ker je dala svojo kri na razpolago za transilvazijsko operacijo na nekem industrijarju iz Kölna.

Mussolini v lastnem ogledalu

Istočasno v nemškem in italijanskem jeziku je izšla knjiga, ki ji je namen, da bi inostranski javnosti podala objektivno sliko o Mussolinijevi osebnosti. V nemščini jo je izdalo Gutkindovo založništvo v Heidelbergu. Obsega štiri študije italijanskih pisateljev in tri uvode, med katerimi je enega napisal Mussolini sam. Objektivnost dela je s tem točno določena: vsaka beseda v njem je postavljena tako, kakor se zlaže z željami nekronanega imperatorja, še ne ustanovljenega novorimskega imperija. Neke vrste avtobiografija pod tujimi imeni. Vendar bo zanimivo slišati, kaj misli Mussolini o samem sebi skozi usta svojih živih fonografov.

V svojem uvodu graja «inostranske pisatelje, ki se bavijo le površno in s predsodkom s fašističnim gibanjem»; nato pravi, da bi moral vsak, ki še dvomi o fašizmu, prebrati to knjigo. Zavedalo bi mu po našem mnenju zvedo že to, če bi prebral prvi del knjige, ki govori

o Mussolinijevi osebnosti in njenih učinkih.

Ostali deli ponavljajo v drugačnem slogu isto vsebino. In ta vsebina se da izraziti z dvema besedama: Mussolini triumfator.

Ob posvečanju bologneškega liktorskega štadija 1. 1926. «je pridiral po rampi neki jezdec, spretno kakor le kakšen kavalerski častnik pariral trepetajočega konja z železnim pritiskom kolena nekoliko palcev pred robom tribune, se dvignil v sedlu, dvignil desnico majestetično k rimskemu pozdravu in ves štadij se je stresel pod močnim pozdravom množice: Duce!» To je Mussolini. Ali pa: «Mussolini je stegnil med govorom roko, zamahnil z njo, nagubančil čelo, sklonil glavo — utele-

šena »ovorica! Nikoli niti ena kretnja odveč.» Mi hladni severnjaki bi se tej natančno naštevirani teatraliki gest, temu operetno nastopajočemu veličastvu samo smejali, v Italiji pa se mase svedo cedijo od navdušenja. Različne dežele, različni okusi in različne stopnje dojemljivosti. Pri nas vpliva vsebina in stvarnost govora, tam pa artistična fraza, potencirana s teatralno gesto. Vpliva tako, da vidi množica v bednem človeku nekakšno božanstvo, ki se mu s strahom približuje. Kadar govori s preprostimi delavci, ustvari najprej nekakšno ozračje bratstva s prostim priznanjem svojega pokolenja. Toda «v odločilnem trenutku stoji spet izven tega ozračja, neopazno jim da občutiti distanco med njimi in seboj... Vedno stoji razločen korak pred svojim spremstvom, komaj da se kakšen minister drzne sedeti v njegovo neposredno bližino.» To je torej skrivnost Mussolinijeve hipnotične moči: brezosebnost, strahopetnost, v komedijanstva zaljubljena občutljivost njegove okolice. V naših krajih bi se politiku s takšnim nastopom gromko smejali.

«Notranji preobrat» Mussolinijev.

Preskok fašističnega vodje iz skrajnega socializma v skrajni nacionalizem čez noč, ta neznačajnost in nedoslednost v naziranju in delovanju je tisto, česar inostranstvo ne bo nikoli razumelo. Tudi to, kar navaja naša knjiga o tem predmetu, ni baš narejeno tako, da bi moglo uganko zadovoljivo rešiti. «Kdo bi mogel dognati globoke vzroke te spremembe v nazorih?» vprašuje na nekem mestu in odgovarja: «Gotovo je imelo dojetje naroda, občutek za neizvedljivost socialistične utopije, prebujenje domovinskega idealizma velik delež na tem. Toda kaj je to

druga, če ne potreba po boju, potreba upornega, revolucionarnega človeka po izpraznitvi njegove ogromne aktivnosti, potreba, da bi mogel izžveleti silo lastne, dinamično visoko napete volje v voditeljstvu? Socializem in socialistična stranka nista mogla takšnemu človeku nič več nuditi.» Z drugimi, neoplašanimi besedami: Ko se je Mussolini 1. 1915. odpovedal socializmu z govorom, ki se je zavzemal za vojno, jet o storil zato, ker se mu je zaskominalo po vodilnem mestu, ker je smatral samega sebe za nekaj več, nego so drugi ljudje. A svoji stranki in svojem naziranju se je odpovedal, ker mu niti prvo niti drugo ni moglo biti stopnišče do tega «visokega» cilja. In takšni razlogi, posebno če jih navaja Mussolini sam, gotovo niso pripravi, da bi njegovo osebo in delo spravili pred zgodovino v lepšo luč.

Štiri smrti v tirolskih gorah

V tirolskih gorah so se primerili zadnje dni štirje smrtni slučaj, katerih žrtve so postali dokaj zkušeni, a premalo oprezní planinci. Prva smrt je doletela elektrotehnik Habtmanna, ki je snežal na neko steno v bližini točke Wilder Kaiser. Strmoglavil je v prepad z višine 200 metrov. Na turo je šel sam in pot, po kateri je plezal, je znana kot ena najtežavnejših v tirolskih planinah.

V Lichttalskih Alpah je smrtno onesrečil sanitarni svetnik dr. Hofacker iz Düsseldorfa na Nemškem. Smrt ga je doletela na precej neopasnem terenu. Dr. Hofacker je padel 100 metrov globoko in je bil takoj mrtev. Nič ne more ugotoviti, če mu je spodbilo, ali če ga je obšla slabost, da je omahnil.

Na planinah severno Inomosta se je onesrečil Karl Ernst iz Heidelberga. Podoba je, da se mu je utrdala vrva, po kateri se je spuščal navzdol. Obledel je v neki razpoklini.

Končno je smrtno onesrečil 14letni Gschnitzler iz Aldransa. Padel je po skalovju, ki ga je domala raztrgalo.

Tudi Turčija postane kraljestvo!

Navzlic preklicem se trdovratno vzdržujejo vesti, da se bo dal Mustafa Kemal izklicati za turškega kralja — po vzorcu Ahmeda Zogu I.

Vsaka nova reč traja in vleče toliko časa, dokler se ne postara. Kdo bi si bil mislil, ko so Turki zvržili sultana in odpravili sultanat, da bo turška republika trajala presenetljivo malo časa? Italijanski nekronani imperator Mussolini pretvarja republike krog sebe v kraljevine — morda zategadelj, da bi ga v primerem času druge države priznale za kronanega cesarja, ki bi mu bil italijanski kralj samo navaden vazal. Vrag vedi, kaj se skriva za to monarhistično manijo, ki se je najprej lotila Albancev in ji sedaj sledijo še napol poevropljeni Turki.

Italijanski listi poročajo, da je proklamacija Zoguja I. za albanskega kralja povzročila v Turčiji gibanje ki gre za tem, da bi si tudi diktator Kemal paša posadil na glavo kraljevske krono. Preporočena Turčija si ne želi toliko latinice in drugih reform kakor kronanega vladarja. Italija ponavlja v Turčiji komedijo, ki jo je bila že uprizorila v Albaniji.

Kakor Ahmed beg Zogu pred časom, prejema sedaj Kemal iz vseh krajev nove Turčije pozive, naj si posadi na glavo kraljevske krono. Mustafa Kemal vse to prijazno gleda. ne prika, a tudi ne reče «ne». Marveč čaka na to, da se glas še bolj utrdi in zagrmí v Angoro iz vseh krajev dežele. Šele tedaj bo dal pristanek, da ne bi izgledalo, kakor bi se sam potegoval za čast, katero je vzel turškemu sultanom.

So poročila iz Angore, ki javljajo, da Mustafa Kemal noče sultanata in da zavrača čast sultana. To pa zaradi tega, ker noče stikov s tradicijo in minulostjo, ki ni za Turke prav nič častna. Ker se spodobí novodobni Turčiji

Prenesli so ga sicer na inomoško kliniko, pa je izdihnil ne da bi prišel k sebi. Lopo vreme zadnjih dveh praznikov je torej zahtevalo mnogo žrtve, ki pa niso le žrtve planin, ampak tudi lastne nepredvidnosti.

Lord Birkenhead,

državni tajnik za Indijo, je sklenil, da bo opustil politično življenje in se vdal gospodarskim poslom. Konservativna stranka bo z njim izgubila delavnega voditelja.

Preprečena katastrofa pri londonskem subwayu.

Zdi se, da so podzemeljske železnice obbolele na epidemični slasti do katastrof. Po newyorški je prišla na vrsto londonska, kjer je radi kratkega stika pričelo goriti v predoru med blackfryreskim mostom in Charingcrossom. Požar je spravljal lep del Londona v grozovito nevarnost, ker tečeta v bližini nekoliko korakov obe glavni cevi londonske plinske napeljave. Dolge ure so se mučili gasilci v azbestnih oblekah in s plinskimi maskami, da bi preprečili najhujšo nevarnost. Požar sicer še traja, vendar se je posrečilo, da so obe cevi preplavili z vodo, tako da večje nesreče ne bo. Mnogo telefonskih zvez je bilo pretrganih.

Oklic

Slovenske Matice.

Slovenska Matica vabi k pristopu za 1929. leto. Izšle bodo za Veliko noč naslednje knjige:

1. Cankar Izidor, dr., Zgodovina likovne umetnosti, 8. zaključni snopič I. dela (Starokrščanska doba in zgodnji srednji vek, arhitektura).

2. Wladyslaw Reymont, Kmetje I. del. (Ta poljski roman, ki je dobil Nobelovo nagrado, je prevedel dr. Joža Glonar).

3. Knezove knjižnice XXIII. zvezek. (Izvirno slovensko leposlovje).

4. Kidrič Fran, dr., Zgodovina slovenskega pismenstva in slovenske literature do srede XIX. stoletja.

Clanarina za redne člane znaša 50 Din in se plačuje pred prejemom knjig ali v celoti ali v obrokih ali pa ob sprejemu knjig.

Clan naj se obračajo na poverjenika, kjer jih že imajo, drugače pa naravnost na družbo v Ljubljani.

Clanarina se plačuje po čekih najkasneje do konca tega leta razen pri onih, ki plačajo ob sprejemu knjig.

prestolonaslednik je najvažnejše dele britske države, ki jih še ne pozna. Potovanje je poluradnega značaja.

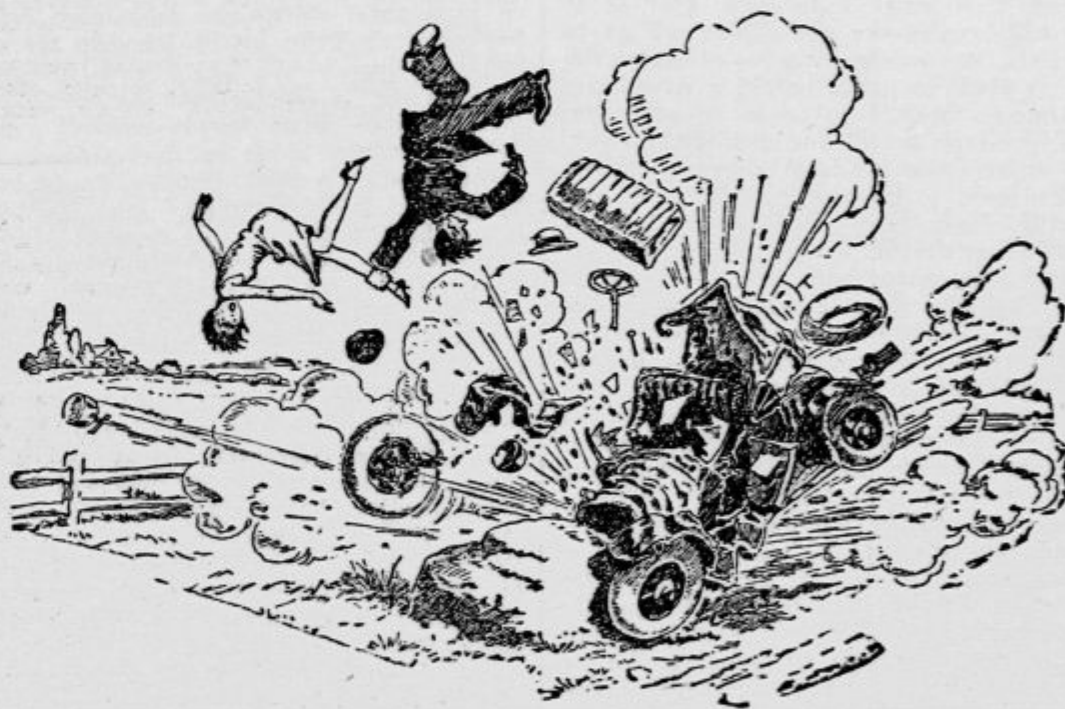
Mož, ki je skušal zavdati japonskemu cesarju in cesarici.

Japonski konzul v Portlandu razglasa, da se je pri njem nedavno oglašil neki Japonec po imenu Higashi. Podvzel je poskus, da bi ga zastrupil. Isti mož je skušal pred časom zavdati tudi japonski vladarski dvojici. Poslal je cesarju in cesarici košarico prekrasne sadija, ki je dišalo, da bi človek planil po njem z največjo slastjo. Ampak sadije je dobil v pregled, preden so ga postavili na cesarsko mizo, dvorani kemik, ki je ugotovil, da je sadije zastrupljeno s strihinom.

Higashi je bil zadnji čas v bolnici in ga je policija prišla baš v trenutku, ko je zapuščal poslopje, da bi pobegnil zasledovalcem izpred oči. Japonske konzularne oblasti so pri ameriški policiji uvedle potrebne korake, da bi jim izročile morilca, kar se bo skoro gotovo zgodilo.

Madžarska paprika

Budimpeštanski listi pišejo v zadnjih časih mnogo o draginji, ki jim pa tudi res raste čez glave. Pravijo, da je prodaja jestvin v vseh boljših trgovinah silno nazadovala. Napredoval pa je v ogromni meri konsum — paprike, ker je ohranila svojo prejšnjo ceno. Madžari jo jedo pripravljeno na vse mogoče načine, izmislili pa so si še mnogo novih. Vlada je začela premišljevat, kako bi stopila draginji na prste in prihranila ljudstvu iluzijo, da more paprika, naj bo še tako mojstrsko pripravljena, nadomestiti drugo hrano.

Ona: »Ne bodi tako pederzen, Jurij!«

Jože Krapš:

Iz emigrantovega dnevnika

Ta dan je poslednji, ki ga prebijem do ma. Jutri ponoči, če bo mogoče in če me ne dobe, pojdem preko ... iskat si kruha. Saj sem ga imel, pa so mi ga vzeli in dali drugim, tujim ljudem. Od prvih dni sem živel tu, hodil v šolo in pričel služiti ... Zdaj je konec, ne trpe me več. Pojdi, so dejali, tja, med svoje brate. Ta zemlja je naša in naših ljudi...

Zjutraj je stopila k moji postelji mati. Tako je slaba, ta moja mati ... tako vdrte so njene oči ... Ubožica že toliko noči ni spala; skrbi jo zame...

»Jože«, je dejala trudno. Ali pojdeš z menoj k maši? Zadnji dan si doma. Pojdi, pomoliva za srečno pot!

Ne hodim rad k maši. Te besede pa, ki so prišle iz njenih ust, so mi rezale dušo, kakor nož ... Njena prošnja mi je bila povelje.

V cerkvi je bilo temačno. Mati je sedla spredaj v klopi, jaz pa sem ostal zadaj pri velikem križu. Plamen sveč, ki so gorele na oltarju, je trepetal na blede obrazu Kristusovom ... Videl sem mater, ko je sklonila glavo in naslonila čelo na mrzli les ... Čutil sem njeno molitev zame grešnika.

Na razpeto truplo so zrle moje oči: Gospod, ali ni mogoče, da odvrneš ta kelih trpljenja od mene in nje? Ti jo vidiš, kako moli k Tebi; za sina, edinega, ki je še ostal. Ti, ki si učil ljubezni vse narode, glej kako teptajo Tvoj zakon! Zakaj ne smem tudi jaz ljubiti svojega rodu? Zakaj moram s te zemlje, ki je moja, naša, samo naša ...? Glej, Kriste, moja mater! Vse mi je dala, kar je imela. In zakaj, ko mi ne more dati več, ko je stara in so se posušile njene moči, naj grem ... Tudi očeta imam. Bože! V rudniku je delal in kopal živo srebro. Štiri-deset let mu je poteklo v tej globočini. Tam doli se je nasrkal strupa ... Bolan je; zaradi mene je bolan. Od ust in zob, tistih črnih zob, ki jih je razjedlo srebro, si je trgal ... Za koga? Zame. Njegovo življenje je strto. In zdaj naj pustim njegovo, oba ... in ne bosta imela človeka, da bi jim kedaj postal ležišče. Ne daj da dvomim o Tvoji pravici in ljubezni!

Taka je bila moja molitev.

Ko sva šla z materjo iz cerkve, mi je rekla, da jo je molitev potolažila. Meni je bilo bolj tesno nego prej. Povedal ji nisem. Čemu bi iznova ranil njeno srce? Popoldne sem bil zadnjič na ulici. Poslavljal sem se od mesta v globeli ... O Sv. Anton, pri tebi sem se igral otrok! Ti, stari grad: mimo tebe sem hodil dan

za dnem v šolo ... Ve dolge kasarne, ki ste mi bili prvi dom ... ve ogromna, črna poslopja, ki dajete sleherni dan množice zemlji ... zvečer pa vam jih vrača nazaj! — Pustiti vas moram! Prišli so od nekod ljudje, ki pravijo, da je vse to grad, Sv. Anton in kasarne, njihova last. Od kdaj in po kateri pravici?

Taval sem po cesti kakor pijan. Žalost in srd sta mi polnila dušo. Naproti mi je prišla Marija.

»Ti greš? Ali res ni mogoče, da ostaneš?«

Nič nisem rekel, našla je odgovor v mojih očeh.

Pozno zvečer je že, ko pišem te vrste. Okno imam odprto. V sobo prihajajo glasovi vojaške godbe, ki igra na trgu. Odlomek iz »Aide« ... Mati je v kuhinji, pospravlja, oče pa že leži. Pravi, da ne bo zaspal, le odpočiti se mora...

Dopoldne sem šel k Mariji. Po slovo. Našel sem jo samo v njeni sobi. Niti besede nisem mogel spraviti iz grla. Uganila je namen mojega prihoda.

»Po slovo si prišel, Jože!? Ali res odhajaš?«

Sedla sva, govorila o svojem življe-

nju, sreči, o potih, ki sva jih hodila skupaj...

Ko sem odhajal, se je naslonila na mizo. »Jože, ubogi!...« sem še slišal, nato sem odšel.

Opoldne smo pri jedi molčali.

Poslovil sem se menda od vseh ... razen dveh ... O, da bi bilo že za menoj ... Bojim se trenutka, ki mora priti ... Mati mi je hotela dati vse iz omare ... Komaj ji dopovem, da ne morem nositi.

»Kakor berač pojdeš!« je dejala. »Sculo!«

Oče je stopil k skrinji in jo je odprl. Nekaj denarja je vzel iz nje...

»To ti dam! Zadrnje je. Vse sem ti zdajal, kar sem imel. Življenje moje si nesel, nisi še to ... Mislil sem, da bomo zdaj skupaj živeli, pa je drugače!...«

Še nikoli nisem videl očeta solznega, danes sem ga.

Noč. V dolini migljajo luči. V ozadiju je grad, ves razsvetljen. Poslovil sem se od vseh, tudi od zadnjih dveh ... Težko, pa vendar. Za mano je trenutek, ki sem se ga tolikani bal ... Ni težka moja čula, vendar me tišči k tlom ... Nekaj me vleče nazaj, v to mesto živnega srebra. Tja, kjer sta ostala onadva.

Ne morem, ne smem! Da bi le srečno prišel tja! Da me ne bi dobili — če me, sem izgubljen! ... Zdravo, Idrja, ne pozabim te! ...

Srečno sem prišel semkaj. Materina molitev je bila uslišana. Truden sem. Težka je bila pot. V noči preko gore. Po gozdu sem se potikal, kakor žival, ki jo zasledujejo. Pri bližini me sem že bil, ko sem začul glasove. Bili so oni. Sreča zame, da ne znajo molčati. To me je rešilo. Umaknil sem se nazaj. Ko so odšli, sem krenil dalje...

Tu sem, na svobodni zemlji. Kam zdaj? Kdo mi bo dal kruha? Težak kamen mi je legel na dušo ... Dobim ga ... Povem jim, bratom, kako se nam godi. Usmili se bodo ... In drugi, ki so ostali tam, kdo se bo usmili teh? V meni ni odgovora ... Kriste, reši jih, potaplja se! ... O, naša primorska zemlja, kdaj te bom zopet videl?

O bleke

10046

za moške, fante in dečke, raglane, površnike, usnjene suknjiče, dežne plašče kupite najceneje pri tvrdki

Josip Ivančič

Ljubljana, Dunajska cesta 1

Stanley Weyman:

Rdeča kokarda

Roman.

»Tisti, ki so najboljši,« je trdovratno odvrnil. »Kako morete misliti, gospod vikont, da bo po vsem, kar se je zgodilo, samo tisti mogel dajati zakone, ki bo imel kak naslov? Menda si ne domišljate, da žito ne bo več raslo in da kokoši ne bodo nesle jajec, kadar ne bo več plavala nad njimi vlastelina senca? Ali menite, da bodo naše vojne manj zmagovite, če bomo odhajali nanje brez napudranih glav?«

»Mislim,« sem odvrnil, »da je čas ostaviti ladjo, kadar se silijo za krmarje tisti, ki ne poznajo morja.«

»Krmar se bo naučil svojega posla,« je nadaljeval Buton. »In kar se tiče tega, da naj bi bilo čas ostaviti ladjo: kdor nima česa iskati na njej, naj le gre, kamor hoče. Bodite pametni, gospod,« je povzel z izpremenjenim glasom. »Bodite pametni. V treh dneh so pobili v Nimesu tri sto ljudi.«

»In vi mi svetujete, naj ostanem?«

»Da, zakaj kri je med nami,« je odvrnil s tragičnim obrazom. »Ljudstvo ne bo izlaha odpustilo stvari, ki so se tu zgodile. Le pojdite po vsem tem v inozemstvo in ostanite tam. Toda ne, vi ne

pojdete, pametni boste,« je nadaljeval z osornim, a toplim glasom. »Vrnite se na svoj grad, gospod, in mirujte; tam vam ne bo storil nihče ničesar žalega.«

Njegove besede so bile zelo razumne. Svet, ki mi ga je dajal, se mi je zdel tako dober, da sem ga po kratkem obotavljanju sklenil poslušati in sem ga dal tudi sam vsem ostalim. Toda Louis me ni hotel ubogati. Po zadnjih dogodkih ga je bilo Francije toliko groza, da je koprnel samo še po tem, kako bi preje prestopil njeno mejo. Toda ni se upiral, ko sem ga prosil, naj mi pusti Denizo; in pičlih štiri in dvajset ur po smrti njene matere naju je abbé Benoît poročil v tisti mračni hiši z zaprtimi oknicami, ki mi je bila v Nimesu prva odprla svoja vrata. Obenem se je poročil tudi Louis z gospo Catinotovo, ki se je odpravljala z njim v izgnanstvo. Ni mi treba pripomniti, da ni bilo na naši dvojni svatbi ne radosti, ne zabave, ne pojedine, ne prazničnih oblek, ampak da smo jo obhajali z ihtenjem in solzami, z bledimi ustnicami in s srcem težkim od žalosti in skrbí.

Toda objokana zarja je časih predhodnica lepega dne. Delj nego tri leta je bilo v najinem življenju mnogo nevarnosti in nemalo toge; godilo se nama je kakor vsem Francozom v tistih okrutnih dneh divjanja in osvete; toda nikoli, ne za dan ne za uro, nisem imel povoda obžalovati tega, kar se je bilo tako naglo izvršilo v Nimesu. Zveste roke in žarke ustnice, oči, ki so se bleščale v ječi prav tako svetlo kakor v dvorcu, so me krepile in bodrile v težkih dneh; in

ko so nastopili boljši časi in z njimi vred sivi lasje in prenovljena Francija, je moja žena še vedno umela olupševati moje življenje in čedalje tesneje deliti mojo usodo.

Tu naj dodam še besedo o možu, ki sem bil po nerazumljivi božji volji dobil Denizo iz njegovih rok. Froment iz Nimesa je ostal živ, toda videl ga nisem nikoli več. Tretji dan pobune so pripeljali topove, da so z njimi razbili njegov stolp: razvalino so vzeli z naskokom in poklali pasadko do poslednjega moža. Samo eden si je menda rešil življenje. Ta edini je bil neukrotnež Froment, najspretnjši vodja, ki so ga kedaj imeli pristaši kraljevine na Francoskem. Živ in zdrav je prestopil mejo in došel v Turin, kjer so ga častno sprejeli oni, ki bi mu bili lahko pomagali do zmage, če bi ga bili bolj vneto podpirali. Toda tisti, ki mu je veliko podjetje izpodletelo, naj se nadeja dolgih prijateljev. Kmalu je zavladal okoli Fromenta oblič hlad; njegov ugled je jel pojemati in njegova usoda je postajala od leta do leta težja. Nekoč sem ga hotel poiskati, da bi mu pomagal; a baš tedaj se je ukvarjal z neko odpravo na berbersko obalo in moja sredstva so bila premajhna, da bi bil mogel veliko storiti zanj, če bi ga bil našel. Pravijo, da je kmalu nato umrl, a z gotovostjo nisem zvedel niti tega. Naj bo mrtev ali živ, vsekakor ne bom nikoli prestal čutiti do njega spoštovanja in hvaležnosti za marsikaj lepega in dobrega, med kar štejem pred vsem tudi največjo srečo svojega življenja.

K O N E C.

Eligij Eber, krznarstvo

Ljubljana, Kongresni trg 7.

V lastni delavnici izdelujem in imam v zalogi damske plašče, iope, boe, čepice, ovrtnike iz kožuho in iz vršurjem vsa krznarska dela za dame, gospe itd. Sprejema v preoblikovanje vse kožuho in izdelke 10694

V najhujši vročini

je najboljša
in najbolj zdrava pijača

ohlajeni Radenski zdravilni vrelec

Dobl se ga v vseh boljših trgovinah,
restavracijah in gostlinah.

Zahvala.

Ob težki izgubi, ki nas je zadela s smrtjo našega dobrega očeta

Filipa Supančiča

smo prejeli od vseh strani mnogo dokazov iskrenega sočutja, za kar izrekamo našo najglobljejo zahvalo.

Posebej se zahvaljujemo gg. zdravnikom dr. Hausu in dr. Šlajmerju za njiju trud in požrtvovalnost za časa bolezni; jezdnemu odseku Sokola in Ljubljanskemu Sokolu za častno spremstvo, zastopnikom korporacij in oblasti in vsem, ki so mu poklonili cvetja in ga spremlili na njegovi zadnji poti.

Maša zadušnica se bo brala v četrtek ob 7. uri zjutraj v cerkvi Marijinega Oznanjenja.

Ljubljana, dne 12. septembra 1928.

ŽALUJOČI OSTALI.

INVENTURNA PRODAJA

ki se vrši do 15. septembra
pri tvrdki A. Sinkovec nasl.
K. Soss, Ljubljana, Mestni
trg 18—19 Vam nu ti blago
po nedosegljivo nizkih
cenah ———— Zatorej
: ne odlašajte z obiskom :

Moč osebnega vpliva

Popoln korespondenčni tečaj za vzgojo volje, sile sugestij, hipnotiziranje, telepatijo, oseb. magnetizem itd. Najmodernejša orig. amerik. metode. Sijajni uspehi — nebroj priznanj! — Zahtevajte obširne prospekte in priloge 1 Din v znakmah. Krasno knjigo z mnogo praktičnimi navodili pošlje ta-koj za Din 28.— proti povzetju »Veda in znanost«, Celje, Razlagova štev. 8.

Skladiščnik za špedicijsko skladišče se išče.

Upoštevali se bodo samo prošilci, ki dokazujejo, da imajo večletno prakso v taki službi, obvladajo blagovništvo, so že osušili vojaški rok, samci in so zmožni po-rog državnega jezika tudi popolnoma nemščine. Prošilci naj pošljejo svoje ponudbe z zahtevo plače, ki jim je priložiti sliko, prepise spričeval in reference, na naslov, kojega bodo dobili v administraciji tega lista.

Nabava vodovodnih cevi iz kovnega železa.

Direkcija državnega rudnika Velenje nabavi dne 1. oktobra 1928. pisnimim pogodbenim potom vodovodne cevi iz kovnega železa. Ponudbe je kolkovati s 5.— Din. Pogoji in specifikacija se dobe pri podpisani direkciji.

Direkcija državnega rudnika, Velenje

Zabava pod šotorom.

V nedeljo, dne 16. t. m. se otvori šotor na Toškem čelu. Peko se bo jagnje na raznju ter se točile raznovrstne dobre pijače. K obilni udeležbi vabí uljudno gostilničar Ivan Somrak. V primeru slabega vremena se preloži na drugo nedeljo. 10823-a

10813

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

ZOFIJA DR. ŠAVNIKOVA naznanja v svojem, svojih otrok in vseh ostalih sorodnikov imenu pretužno vest, da je njen ljubljani soprog, predobri oče, sin, brat, dedek, itd., gospod

dr. Karl Šavnik

ministrski načelnik n. r., direktor poštne hranilnice
in honorarni profesor juridične fakultete

danes, dne 11. t. m. ob 8. uri zjutraj, previden s tolažili svete vere, mirno preminul.

Pogreb nepozabnega pokojnika se vrši v Ljubljani v sredo, 12. t. m. ob 2. uri popoldne od doma žalosti, Erjavčeva cesta 14, do mestne meje, odkoder se prepelje v Kranj v rojstno hišo. V Kranju se vrši pogreb ob 5. uri popoldne na mestno pokopališče.

Ljubljana—Kranj, dne 11. septembra 1928.

V globoki žalosti naznanjava, da je naša iskreno ljubljena soproga in mati, gospa

Božena Kopač roj. Součková

soproga profesorja in akadem. slikarja

dne 10. t. m. nenadoma preminula.

Pogreb nepozabne rajnice bo v sredo 12. septembra ob 17. uri na Rakeku.

Rakek - Split, 11. septembra 1928.

Franjo Kopač, profesor in akadem. slikar, soprog.

Vlasto, sin. 10816

Udruženje poštnohranilničnih uslužbencev, podružnica Ljubljana, javlja tužno vest, da je njega član

dr. Karol Šavnik

direktor Poštne hranilnice, podružnica v Ljubljani,

dne 11. septembra 1928 preminul.

Pokojnika, ki nam je bil iskren tovariš in vsestransko naklonjen šef, ohranimo v trajnem in najlepšem spominu.

V LJUBLJANI, dne 11. septembra 1928.

Udruženje poštnohranilničnih uslužbencev,
podružnica Ljubljana.

Ogromen prihranek izdatkov.

Za vsakovrstno blago za moške in ženske obleke, za razno perilo, kamgarni, sukno, blago za ženske plašče, raznovrstni parhenti za obleke in perilo.

SEZIJSKA RAZPRODAJA.

Kamgarne za moške obleke od Din 110.—, razno sukno za moške obleke od Din 40.—, za ženske plašče od Din 60.—, volmeno blago za ženske obleke, dvojna širina, Din 34.—, različni kambriki od Din 10.—, vsakovrstni parhenti od Din 9.— naprej.

Suknena obleka, 3,20 m blaga z vso dobro podlogo
Din 230.— 10824

Vse navedeno se dobi samo v manufakturni trgovini

IVAN KOS — LJUBLJANA

Sv. Petra cesta št. 23.

Ne zamudite ugodne prilike!

Oglejte si blago!

Broj: 33.171-1928.

Zakup buffeta i brijačnice.

Središnji Ured za osiguranje radnika u Zagrebu izdaje u zakup u svom novom javnom kupalištu »Terapija« uredjeni buffet (bez točenja alkohola) i brijačnicu (sa manikijom i pedikijom), pa se zainteresirani pozivaju, da do 21. septembra 1928. do 12. sati opodne podnesu svoje ponude.

Informacije daje ekonomski odsjek Središnjeg Ureda za osiguranje radnika u Zagrebu, Mihanovičeva ulica br. 3/IV., soba broj 417, od 8.—12. sati prije podne, kad se mogu i razgledati prostorije buffeta i brijačnice kao i sve prostorije i uredjaji kupališta.

U Zagrebu, dne 8. septembra 1928.

Središnji ured za osiguranje radnika.

Primarij

Dr. Minař

Sv. Petra c. 24

zopet ordinira.

10814

Veliko stavbno podjetje v Ljubljani sprejme takoj sposobnega in izkušnega

Kar ces. jon ranega
stavbenika

Ponudbe s spričevali in opisom dosedanjega službovanja na oglasni oddelek pod »Stavbenika«.

SELITVE

v mesto in na deželi, strokovno in najcenejši potom

Slovenia

Transport

Ljubljana, Miklošičeva cesta 86
Telefon št. 2718 B

Klavirje
in harmonije
na obroke

in posodo, svetovno najboljše, v Glas. Voj. Glas. Bosna, torfor, Fordor, Stigri, orki, ginal, etc. dobile in v vse, liki saloni in izstavi strokovnjaka in bivšega učitelja »Glasbene Matice«

ALFONZ BREZNIK

Ljubljana, Mestni trg št. 3 (vlevo magistrata) 107